

Vzdramil sem se šele pozno pod noč in hudó me je bolela glava; otípal sem jo in sem čutil, da je obvezana. Tudi po udih me je trgalo in rezalo vse do nog, toliko da sem se mogel geniti v postelji. Ležal sem pač štirinajst dní in dalj; natanko nisem štel. Bolečin mi ni bilo mar; vse druge, vse grenkejšje misli so mi trapile glavo in mi niso dale, da bi spal.

Zaradí kazní za svoje puntanje nisem bil v posebnih skrbéh; mislim, da bi se ne bil prav hudo začudil, če bi me bili obsodili na vislice. Od začetka sem bil zares že pripravljen na vislice; še zdaj se mi čudno zdi, da nisem bil ob tisti misli kar nič potrít. Nazadnje pa so mi povedali, da rabelj ni bil za vselej obležal pod mojo pestjó, temveč da se je

potuhnil za par dni v posteljo in da se mu pozná edinole črn rog na čelu. Nič veselja ali tolažbe nisem občutil, ko so mi bili to povedali; tako je bilo že zakrknjeno moje srce.

Kaj mi mar bolečine, kaj vislice, kaj vsi rabeljni tega svetá! V teh nadlogah so se vse moje misli in skrbí vile v žalostni procesiji čez hribe in doline proti domu, posebej še proti tistemu oknu, od katerega so viseli košati nageljni. Tovariš, ki je ležal poleg mene, se je smejal in mi je povedal, da sem v spanju klical Miciko. Vedel sem, da je izgubljena zame na vekomaj. Ali človek je samoljuben; tudi jaz sem bil. Natíhem, tam nekje globoko doli je žgolelo upanje, da jo vidim še kdaj, ko bodo časi milejši, in da bo navsezadnje moja žena poročena.

(Konec.)

Pomladna pesem.

Že prva rosa je pokrila prve cvete.
Oblaki z vetrom se igrajo kot otroci.
Po tihih stezah v mraku mreže so razpete.
Opojen duh ženâ in rožni cveti v roci.

Ko mesec tih prepleza strmi rob noči,
glej, čez obraze deklic se nemir razlije.
Goré roké, oči . . . Srce jim burno bije.
Zastonj so sanje. In zaman telo drhti.

France Bevk.

Na maršu.

Mimo črnih zidov, tramov in dreves,
v blato sključeni, do smrti izmučeni,
ljudje in živali polmrtevih teles,
vlačijo težo pogrezlih koles.

Vrani telesa zapuščena žró.
Zakopane misli, ljubezni oropane,
v obupnih trenutkih moči jim pijó.
Kot v vetru drevesa prek zemlje gredo.

France Bevk.

Na sanéh.

Kot suli bi se cveti, pada sneg.
Mi se vozimo visoko na sanéh
in z nami vozíta se vrisk in smeh.

Radi bi veter bili — veter smo.
Radi bi vse pozabili — hi hó —
že nič več ni v nas in srečni smo.

Že vse je mimó: noči brezdanje,
vse blodne misli, brezplodne sanje.
Dobro nam je na sanéh. Nanje!

France Bevk.